

for et beløb svarende til det solgtes værdi på tidspunktet for tilbagetagelsesforretningen. 2. pkt. er medtaget for at sikre, at kreditor heller ikke i denne situation bliver bedre stillet, end han ville have været, hvis ejendomsforbeholdet havde været gyldigt.

Til kapitel 3

Kapitlet indeholder en række særregler, som kun gælder for køb med ejendomsforbehold. I § 2 er defineret, hvad der forstås ved køb med ejendomsforbehold.

Til § 18

Til stk. 1.

Bestemmelsen, som med en enkelt ændring svarer til § 18, stk. 1, i betækningsudkastet, indeholder de væsentligste betingelser, som skal være opfyldt ved alle køb med ejendomsforbehold, for at ejendomsforbeholdet kan anses for gyldigt stiftet. Allerede efter gældende ret stilles således krav om, at ejendomsforbeholdet skal være aftalt senest ved overgivelsen af det købte til køberen, for at det kan gøres gældende i forhold til køberens kreditorer og aftaleerhververe.

Egentlig nyt er alene kravet om, at kreditkøbsprisen skal overstige 1.000 kr. I betækningsudkastet og det i oktober 1980 fremsatte lovforslag var beløbsgrænsen 500 kr. Justitsministeriet har imidlertid under hensyn til den tid, der er gået, siden beløbsgrænsen på 500 kr. første gang blev bragt i forslag, forhøjet denne til 1.000 kr. Om baggrunden for, at kreditkøbsprisen skal overstige et vist mindstebeløb henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3. f. 1°. og betænkningen s. 85.

At der ikke kan tages ejendomsforbehold, hvis købet er et kontokøb, følger af definitionen på kontokøb, jfr. § 3. Selv om en køber har konto hos en handlende, er der dog naturligvis ikke noget i vejen for, at der ved et køb på kredit oprettes en særskilt kontrakt om dette køb med ejendomsforbehold i det solgte.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til den gældende afbetalingslovs § 8, stk. 1, og til § 18, stk. 2, i betækningsudkastet. Reglen indebærer, at ejendomsforbehold kun kan tjene til sikkerhed for sælgerens fordring i anledning af købet og udelukker sammenkobling af flere købekontrakter med ejendomsforbehold.

Til stk. 3.

Reglen giver adgang til administrativt at ajourføre beløbsgrænsen i stk. 1. Bestemmelsen svarer til § 37, stk. 1, i udvalgets udkast.

Til § 19

Bestemmelsen opretholder afbetalingslovens mindsteudbetalingskrav i forbrugerkøb med ejendomsforbehold og svarer til § 19, stk. 1, i betækningsudkastet. Der henvises herom til pkt. 7.g. i de almindelige bemærkninger og til betænkningen s. 85-87.

Justitsministeriet har overvejet, om der som foreslået af kreditkøbsudvalgets flertal er tilstrækkelig grund til at opretholde særreglen i afbetalingslovens § 1, stk. 4, om en lempeligere udbetalingsregel vedrørende bøger, jfr. betænkningen s. 86-87. Man har dog efter omstændighederne ikke ment at burde foreslå den særlige mindsteudbetalingsregel ophævet. Hvis sælgeren tager ejendomsforbehold, vil han ved misligholdelse som altovervejende hovedregel ikke kunne gøre en eventuel restfordring gældende.

Ligesom efter gældende ret skal køberen selv fremskaffe minimumsudbetalingen. Sælgeren må således ikke medvirke hertil, f. eks. ved på en eller anden måde at yde køberen kredit i forbindelse hermed. Udvalget har i lovdokumentets § 19, stk. 2, foreslået, at det udtrykkeligt bestemmes, at udbetalingskravet ikke kan opfyldes ved betaling, som sælgeren får gennem lån som nævnt i § 1, stk. 2, nr. 2, eller gennem lån, som ved sælgerens formidling ydes til køberen efter sælgerens anvisning, jfr. herom betænkningen s. 87-88. Justitsministeriet har imidlertid fundet det rigtigst fortsat at overlade det til retspraksis at afgøre, under hvilke omstændigheder udbetalingen ikke kan anses for fremskaffet af køberen selv, og har derfor ikke medtaget § 19, stk. 2, i lovforslaget.

Til § 20

Bestemmelsen, som svarer til § 20 i betækningsudkastet, fastsætter, hvordan kreditor skal opgøre sit tilgodehavende, når det solgte tages tilbage.

Kreditor kan i så fald kræve den ubetalte del af fordringen med eventuelt fradrag efter § 16 samt nødvendige omkostninger ved tilbagetagelsen, herunder inkasoomkostninger. I betænkningen s. 88 anføres det, at kreditor herudover – ligesom efter gældende ret – kan kræve morarenter af de aftalte ydelser, som ikke er betalt til tiden. Justitsministe-